

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Aleksandra Szustakiewicz, Marta Boratyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 11 października 2013 roku, 10 stycznia 2014 roku w W.

sprawy przeciwko **J. P.**

synowi E. i M. z domu D.

urodzonemu dnia (...) w W.

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 4 grudnia 2012 roku około godz. 23:10 w W. na ulicy (...) naruszył zasady porządku w ruchu drogowym określone w § 95 ust. 1 pkt 3 (...), w ten sposób, że kierując samochodem marki F. o nr. rej. (...), nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej i wjechał za sygnalizator S-1 podczas nadawania czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu,

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw w zw. § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 170, poz. 1393),

2. w miejscu i czasie, jak w punkcie pierwszym naruszył zasady określone w art. 65 § 2 kw, w ten sposób, że wbrew obowiązkowi nie udzielił wiadomości funkcjonariuszowi Policji co do swego miejsca zatrudnienia,

tj. o czyn z art. 65 § 2 kw,

I. obwinionego J. P. - w granicach zarzutów - uznaje za winnego tego, że:

1. w dniu 4 grudnia 2012 roku około godz. 23:10 w W. na ulicy (...), kierując samochodem marki F. o nr. rej. (...), nie zastosował się do sygnału drogowego i wjechał za sygnalizator S-1 podczas nadawania czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu, który to czyn kwalifikuje z art. 92 § 1 kw i za czyn ten na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go,

2. w dniu 4 grudnia 2012 roku około godz. 23:10 w W. na ulicy (...) wbrew obowiązkowi nie udzielił funkcjonariuszowi Policji wiadomości co do swego miejsca zatrudnienia, który to czyn kwalifikuje z art. 65 § 2 kw i za czyn ten na podstawie art. 65 § 2 kw skazuje go,

zaś na podstawie art. 65 § 2 kw w zw. z art. 9 § 2 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) zł;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) zł tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

J. P. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 4 grudnia 2012 roku około godz. 23:10 w W. na ulicy (...), naruszył zasady porządku w ruchu drogowym określone w § 95 ust. 1 pkt 3 (...), w ten sposób, że kierując samochodem marki F. o nr. rej. (...), nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej i wjechał za sygnalizator S-1, podczas nadawania czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 170, poz. 1393);

2. w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym naruszył zasady określone w art. 65 § 2 kw, w ten sposób, że wbrew obowiązkowi nie udzielił wiadomości funkcjonariuszowi Policji co do swego miejsca zatrudnienia,

tj. o wykroczenie z art. 65 § 2 kw.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony J. P. w dniu 4 grudnia 2012 roku około godz. 23:10 w W. na ulicy (...) jechał samochodem marki F. o nr. rej. (...). W trakcie jazdy w kierunku od Al. (...) – na skrzyżowaniu z ulicą (...) nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej funkcjonującej na przedmiotowym skrzyżowaniu i wjechał za sygnalizator S-1, gdy nadawał on czerwony sygnał świetlny dla jego kierunku ruchu.

W związku z popełnieniem wykroczenia drogowego samochód obwinionego został zatrzymany do kontroli na ul. (...) przez obserwujących powyższe funkcjonariuszy Policji - M. Z. i M. S., którzy w tym czasie, pełniąc służbę, jechali za obwinionym radiowozem.

Funkcjonariusze Policji podjęli w stosunku do obwinionego interwencję – zaproponowali mandat karny, którego obwiniony odmówił przyjęcia. W trakcie podjętych przez policjantów czynności służbowych J. P. został poproszony m.in. o podanie miejsca swojego zatrudnienia. Obwiniony odmówił udzielenia powyższych danych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. notatkę urzędową (k. 1),
2. częściowo wyjaśnienia obwinionego J. P. (k. 55, 8v),
3. zeznania świadka M. Z. (k. 69, 2v),
4. **plan z (...) (k. 43-46).**

Obwiniony J. P. nie przyznał się do popełnienia pierwszego z zarzuconych mu czynów; przyznał się do popełnienia drugiego zarzuconego mu czynu. Odnośnie pierwszego z nich wyjaśnił, że nie wjechał na czerwonym świetle na skrzyżowanie, lecz na świetle żółtym. Odnośnie drugiego czynu wskazał, że popełnił wielki błąd, nie udzielając policjantowi informacji co do miejsca zatrudnienia; był bardzo zdenerwowany.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego J. P., w których zaprzecza on, aby popełnił wykroczenie z art. 92 § 1 kw, stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie

realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą in dubio pro reo) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Wiarygodne są wyjaśnienia obwinionego, w których przyznał się on do popełnienia czynu z art. 65 § 2 kw. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego nie są sporne. Znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka M. Z. (k. 2v) i treści notatki urzędowej (k. 1).

Wyjaśnienia obwinionego, w których wskazuje on, że przejechał skrzyżowanie na żółtym świetle, są sprzeczne z zeznaniami świadka M. Z. (k. 2v), które z kolei korelują z treścią notatki urzędowej (k. 1). Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. Z. - funkcjonariusza Policji, podejmującego w stosunku do obwinionego interwencję w dniu 4 grudnia 2012 roku. Świadek ten jest funkcjonariuszem Policji – osobą obcą w stosunku do obwinionego, nie ma żadnych powodów, aby obwinionego bezpodstawnie pomawiać. Jego zeznania są obiektywne, logiczne, jasne, pełne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Jak już wyżej wskazano, zostały nadto poparte dokumentacją w postaci notatki urzędowej z przeprowadzonej interwencji. Świadek ten co prawda nie pamiętał na rozprawie szczegółów zdarzenia, jednakże stan taki należy tłumaczyć upływem czasu i znaczną liczbą podobnych interwencji. M. Z. potwierdził treść odczytanych zeznań złożonych w toku czynności wyjaśniających. Z zeznań tego świadka i treści notatki urzędowej wynika, że obwiniony nie zastosował się do czerwonego sygnału świetlnego, nadawanego przez sygnalizator drogowy. Wskazać należy, iż świadek kategorycznie podkreślał, że widział wyraźnie nadawany sygnał czerwony dla kierującego F. (k. 2v).

Zeznania drugiego z biorących udział w przedmiotowej interwencji funkcjonariuszy Policji - M. S. (k. 69) nic do sprawy nie wniosły, albowiem świadek ten nie pamiętał okoliczności zdarzenia.

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, które zostały ujawnione na podstawie art. 76 § 1 kpw. Dokumenty te zostały sporządzone przez kompetentne osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności, a strony w toku przewodu sądowego nie kwestionowały ich prawdziwości.

Sąd w wyroku opisał oba czyny przypisane obwinionemu pod kątem ustawowych znamion wykroczeń, które tenże obwiniony popełnił. Drugi z przypisanych czynów popełniony został na ul. (...), gdzie miała miejsce interwencja funkcjonariuszy Policji (notatka urzędowa – k. 1, zeznania M. Z. – k. 2v).

Pierwszy z czynów przypisanych obwinionemu wyczerpał dyspozycję art. 92 § 1 kw (niezastosowanie się do sygnału drogowego), drugi zaś - art. 65 § 2 kw (nieudzielenie wiadomości co do miejsca zatrudnienia).

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony nie zastosował się do sygnału drogowego i wjechał za sygnalizator S-1 podczas nadawania czerwonego sygnału świetlnego dla jego kierunku ruchu. Stosownie do treści przepisu § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych czerwony sygnał świetlny nadawany przez sygnalizator S-1 oznacza zakaz wjazdu za sygnalizator.

Wykroczenie z art. 65 § 2 kw popełnia ten, kto wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do m.in. miejsca zatrudnienia. Prawo do legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości daje policjantom przepis art. 15 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji. Obwiniony J. P. na żądanie policjanta nie udzielił mu wiadomości co do swojego miejsca zatrudnienia, popełniający tym samym wykroczenie z art. 65 § 2 kw w przypisanej mu postaci.

Kwalifikacja prawna czynów obwinionego nie budzi żadnych wątpliwości.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczeń, a nie jedynie czynów zabronionych. Jego czyny są bezprawne (naruszają normę sankcjonowaną i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalne (realizują wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie zostały popełnione w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodne (są czynami społecznie szkodliwymi), są to również czyny zawinione przez obwinionego (popełnione w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swoich bezprawnych, karalnych i społecznie szkodliwych czynów nie dał posłuchu normom prawnym.

Stosownie do treści przepisu art. 9 § 2 kw – Sąd, orzekając jednocześnie o ukaraniu za dwa wykroczenia, wymierzył łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę – art. 65 § 2 kw.

Wymierzając karę obwinionemu J. P., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu zakwalifikowanego jako wykroczenie z art. 92 § 1 kw był znaczny. Niezastosowanie się do czerwonego sygnału świetlnego i przejazd w takiej sytuacji przez skrzyżowanie jest bardzo niebezpiecznym manewrem i nie może być lekceważony jako wykroczenie drogowe. Takie zachowanie nieść może za sobą negatywne skutki w zakresie bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego. Niepodanie przez obwinionego wiadomości co do miejsca zatrudnienia nie uniemożliwiło w okolicznościach sprawy niniejszej ustalenia tożsamości obwinionego, albowiem podał on inne wymagane do tego dane. Ten czyn ma dużo niższy stopień społecznej szkodliwości. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany tryb życia przed popełnieniem wykroczeń. Obwiniony był karany za wykroczenia drogowe – k. 37. Nie był karany za przestępstwa – k. 35.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 300 zł – przy uwzględnieniu wysokości dochodów i konieczności utrzymania, jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania w kwocie 100 zł, tj. zryczałtowane wydatki postępowania - 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Uiszczenie przez obwinionego kosztów nie przekracza jego ustalonych możliwości finansowych.